

Dhonielle CLAYTON

Tiffany D. JACKSON

Nic STONE

BLACKOUT

Angie THOMAS

Ashley WOODFOLK

Nicola YOON

SUOMENTANUT OUTI JÄRVINEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Lainauksen John Keatsin kirjekokoelmasta *Yön kirkas tähti* sivulla 138 suomentanut Kaisa Sivenius.

Lainauksen James Baldwinin romaanista *Jos tämä katu osaisi puhua* sivulla 148 suomentanut Eero Huhtala.

Englanninkielinen alkuteos *Blackout*

Blackout copyright © 2021 by Dhonielle Clayton

"The Long Walk" copyright © 2021 by Tiffany D. Jackson

"Mask Off" copyright © 2021 by Nic Stone

"Made to Fit" copyright © 2021 by Ashley Woodfolk

"All the Great Love Stories... and Dust" copyright © 2021 by Dhonielle Clayton

"No Sleep Till Brooklyn" copyright © 2021 by Angela Thomas

"Seymour and Grace" copyright © 2021 by Nicola Yoon

First printed by Quill Tree Books, an imprint of
HarperCollins Publishers. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2022.

ISBN 978-951-1-39074-9

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

4041 0037
Painotuote

Kaikille mustille nuorille:

te olette tärkeitä.

Teidän tarinanne, ilonne, rakkautenne – niillä on merkitystä.

Te olette valo pimeässä.

PITKÄ MARSSI

1. näytös

Tiffany D. Jackson

Harlem klo 17.12

Totaalinen lämpöhalvauspäivä. Tämmöisinä päivinä ei tapahdu mitään hyvää. Tukala sää ruuhkaisessa miljoonakaupungissa saa ihmiset tekemään typeriä juttuja. Tämmöisinä päivinä mua on turha etsiä ulkoa. Mä pysyttelen tiukasti sisällä ilmastointilaitteen ääressä, striimaan elokuvia ja vedän jääteetä ja kalkkunavoileipiä. Joten kun metron ovet aukeaa ja laiturilta pöllähtää kasvoille tahmean kuumaa ilmaa, alkaa vähän epäilyttää, ettei uudessa työpaikassa ole mitään järkeä.

Kadulla aseman ulkopuolella, Apollo-teatterin auringossa kimmeltävän kyltin alla on hämmentävän paljon ihmisiä. Jos tämä olisi mun kuvauspaikka, panisin pillit pussiin tältä päivältä tai siirtyisin yökuvauksiin. Asvaltti sulattaa tennarinpohjat, kun juoksen pitkin 125th Streetiä, koska junien takia olen kymmenen minuuttia myöhässä. Tämän kaupungin julkinen liikenne ei juuri piittaa aikatauluista, hellettä tai ei. Nyt mä myöhästyn. Tai no, ehdin kyllä, mutta se on ihan sama asia! Niin kuin isä aina sanoo: *Jos olet etuajassa, olet ajoissa, ja jos olet täsmällinen, olet myöhässä.* Mä en koskaan koulus-

sakaan jäänyt käytävälle ennen tuntia vaan olin aina ensimmäisenä paikoillani luokassa. Sen vuoksi opettajat kai tykkäsi musta. Se kertoi, että mä kunnioitin niitä. Jopa Bishop piti musta, vaikka kukaan ei takuulla vihannut liikuntaa yhtä paljon kuin mä.

Mekko on jo läpimärkä, kun lähden hissillä neljänteen kerrokseen. En ole eläessäni hikoillut näin paljon. Mutta mun käskeettiin tuoda paperit tänne ennen maanantaina alkavaa koulutusta.

Aivan, henkilöstöosaston järjestämää koulutusta, jonka jälkeen alkaa oikea työ. Allekirjoittanut nimittäin sattuu olemaan Apollo-yhtiön uusi toimistoapulainen. Opintoneuvoja vinkkasi mulle avoimesta paikasta. Tämä on koko New Yorkin tunnetuin musta teatteri, sama paikka jossa on uransa alussa esiintynyt sellaisia supertähtiä kuin Michael Jackson, Mariah Carey ja Stevie Wonder. Mä tulen siis pyörimään kaikista kuumimpien julkkisten keskellä. Saan hyvää harjoitusta sitä päivää varten, kun olen maailmankuulu ohjaaja.

Ja palkka: 3500 dollaria kuudelta viikolta.

Tietysti Apollo on aika kaukana, Harlemissa saakka. Matka Brooklynista kestää tunnin, ja mun pitää vaihtaa metroa. Mutta eipähän tarvitse viettää kesää Bed-Stuyssa omilla kulmilla.

En halua olla siellä enää. En sen... jutun jälkeen. Kun "me" olikin ensin vain "mä ja sä" ja lopulta pelkästään "mä".

Sain meilin, jossa kerrottiin että mut on valittu tähän työharjoitteluun ja että mun pitäisi olla paikalla varttia yli viisi. Uudet työkaverit tapaa mut tänään ensi kertaa, joten mulla on päällä uusi sinikeltainen babydoll-mekko, johon mä käytin osan valmistujaisrahoista. Ja arvaa mitä mä olen päättänyt? Ostan itseleni kokonaan uudet vaatteet ennen kuin koulu alkaa, koska nyt mä aloitan uuden elämän ja jätän vanhan taakseni. Ja mä

haluan myös näyttää siltä. Saatan jopa sanoa nimekseni Tam enkä enää Tammi. *Kuka muka tietäisi totuuden?* Ei kukaan ole lähdössä mukaan Clark Atlanta Universityyn. Siellä mä tulen olemaan... yksin.

Ei tämän näin pitänyt mennä, ajattelen kun kävelen kohti vastaanottotiskiä. ”Meillä” oli vähän toisenlaisia suunnitelmia. Me oltiin sovittu juttuja. Mutta mitään ”meitä” ei tosiaan enää ole olemassa, joten mun on aika pärjätä omin neuvoin.

”Hei vaan.” Vanha musta nainen hymyilee säteilevästi, vaikka sen otsalla valuu hikipisaroita. ”Miten voin auttaa?”

Kohennan ryhtiä ja karistan ankeat ajatukset mielestä. ”Hei, mä olen Tam Wright, uusi harjoittelija. Tulin tuomaan paperit.”

”Aivan. Katsotaan, joko Maureen on lopettanut työt. Huh, lämpöä riittää.”

Ikkunaton avokonttori on kuin pätsi. Näen miehiä ja naisia istumassa pöytiensä ääressä vaatteet nihkeinä. ”Joo.”

Nainen kääntyy ottamaan pöydältä kansion. ”Tosiaan, minä kuulin että puolen päivän aikaan oli kolmekymmentäkahdeksan astetta, eikä se ole siitä ainakaan laskenut.”

Kiedon letit nutturaksi pääläelle ja leyhyttelen kasvoja.

”Onko täällä aina näin kuuma?” Yritän hillitää pakokauhua, mutta en voi olla laskematta, miten vähän mulla on sellaisia mekkoja ja paitoja joita voi käyttää tällä helteellä. Ja mun on pakko näyttää täydelliseltä. Kaiken on pakko olla täydellistä.

Nainen hymyilee mulle myötätuntoisesti. ”Pahoittelen, ystävä hyvä, ilmastointi on reistaillut koko päivän. Todennäköisesti –”

Silloin joku sanoo: ”Huhhuh! Voi paska. Anteeksi että oon myöhässä!” Ääni saa mut ensin säpsähtämään ja sitten jäykistymään jääpuikoksi jopa tässä uunissa. Suljen silmät ja rukoilen.

Se ei voi olla täällä. Mä pyydän ja rukoilen. Kuka tahansa muu.

”Hei vaan. Miten voin auttaa?” nainen kysyy.

Askelet kolahtelee lattiaan niin kuin meitä lähestyisi joku murhaaja. Ei se voi olla se, sillä oli aina tennarit, jotka oli liian isot tai retkotti nauhat auki niin että ne läpsähteli vasten lattiaa. Melkein kuin ne olisi antaneet high-fiven joka askeleella.

”Hei, mä olen Kareem...” Sen puhe keskeytyy, ja sitten se älähtää: ”Tammi?”

Hemmetti.

Mä avaan viimein silmät ja käännyn katsomaan. Sitä ruskeaa ihoa. Niitä kauniita silmiä. Kyllähän mä olen sitä muulloinkin nähnyt. Me ollaan naapureita ja käytiin Upper West Sidella samaa koulua, Stacey Abrams Preparatory. Mutta neljään kuukauteen me ei olla seisottu näin lähekkäin – mä tunnen sen tuoksun. Kunpa se ei tuoksuisi niin hemmetin hyvältä.

”Mitä sä täällä teet?” mä kysyn. Kuulostan aika vihaiselta, mutta ei kai se ole mikään ihme.

Se pyöräyttää silmiään ja kääntyy vastaanottovirkailijan puoleen niin kuin mä olisin pelkkä aave. ”Anteeksi häiriö. Mä tulín tuomaan papereita sitä harjoittelua varten.”

Harjoittelua? Ei, ei, ei... me ei voida olla töissä samassa paikassa. Ei ikinä!

”Siis hetkinen, tekö molemmat tulitte tuomaan papereita harjoittelujaksoa varten?” nainen kysyy.

”Ei”, me sanotaan yhteen ääneen ja mulkoillaan sitten toisiamme.

”Tai siis joo”, me sanotaan jälleen yhteen ääneen.

Nolostuneena astun kauemmas Kareemista ja rykäisen.

”Tarkoitan siis, että mä olen täällä tuomassa papereita. En tiedä, mitä tuo täällä tekee.”

Kareem virnistää. ”Me ollaan näköjään samoilla asioilla.”

Nainen katsoo meitä vuoron perään, avaa nopeasti kansion ja selaa papereita. Sitten se kääntyy lukemaan jotain näytöltä, ja mä vilkaisen Kareemia syrjäsilmillä. Sillä on ne sen lempifarkut (helteestä huolimatta), musta poolo ja upouudet Jordanit. Ilmeisesti se tyttö on saanut Kareemin hankkimaan uudet kengät. Tavallaan mulla on ikävä niitä rähjäisiä punaisia Converseja ja lukuisia supersankaripaitoja.

Lopeta heti, Tammi! Sulla ei ole ikävä yhtään mitään mikä liittyy tähän tyyppiin.

”Hetkinen vain”, nainen sanoo vähän tärisevällä äänellä. ”Te voitte mennä istumaan. Haen Maureenin paikalle.”

Me vilkaistaan Kareemin kanssa epäluuloisesti toisiamme ja lähdetään sitten kohti odotusaluetta. Toivottavasti Maureen tulee nopeasti hakemaan mut... ja jättää Kareemin tänne.

Istun toiselle puolelle sisäänkäyntiä ja Kareem istuu toiselle. Se kiemurtelee tuolillaan.

Nyt kaikessa rauhassa, Tammi.

Tarkistan nopeasti, ettei helle ole tehnyt tuhojaan mun kampaukselle. Mä vähät välitän siitä mitä Kareem ajattelee, mutta en mä toisaalta halua näyttää kamalalta sen silmissä.

”Vau”, Kareem sanoo puoliääneen ja katsoo jonnekin ylös. Mä katson samaan suuntaan.

”Vau”, henkäisen itsekkin. Odotusalueen seinä on liisteröity täyteen vanhoja Apollon konserttijulisteita. Siellä on James Brown, Ray Charles, Ella Fitzgerald ja Billie Holiday – tyyppejä joita mun isovanhemmat kuunteli nuoruudessaan. En huomannut seinää aikaisemmin, ja nyt vasta todella tajuan – mä olen samassa paikassa, jossa kävi aikoinaan kaikki nuo legendat. Ajatus lämmittää mua niin, että melkein unohdan ton ääliön toisella puolella huonetta. Tältäkö musta tuntuu

sitten, kun mä jonain päivänä olen TV-studioissa ja kuvauspaikoilla?

Kareem kiemurtelee edelleen ja kaivelee taskujaan. Sitä se tekee kun sitä nolostuttaa tai se on myöhästymässä jostain, eli melkein aina. Se ei olisi ehtinyt kertaakaan ajoissa kouluun, jollen mä olisi asettanut sille monta herätystä. Onkohan ne vieläkin sen puhelimessa?

Se läimäyttää kämmenen otsaansa ja kiroaa hiljaa. Se on selvästi unohtanut jotain –

Lopeta! Sä et saa ajatella sitä. Ei sekään ajattele sua.

Mitä se edes tekee täällä? Meidän opintoneuvoja kertoi mulle tästä tilaisuudesta, mutta se sanoi että harjoittelupaikkoja on vain yksi. Jollekulle mediasta ja viihdealasta kiinnostuneelle opiskelijalle. Kareem sanoi, että se haluaa lähteä opiskelemaan tylsää liikekirjanpitoa, jotta se oppii ”laskemaan omaisuutensa”. Ahaa, siitähän tässä on kyse! Rahasta! Se haluaa ne 3500 dollaria.

No, paha juttu, koska mä olen se oikea harjoittelija. Mä lähetin hakemuksen mukana jopa filminpätkän (jonka olin kuvannut ja editoinut puhelimella). Tämä on mun paikka! Sitä paitsi... mä tarvitsen tän työn. Otan ensimmäisen askelen kohti Hollywoodin Walk of Famea. Isä ja äiti ei vielä ole oikein täysillä tässä projektissa mukana, mutta Kareem oli. Ennen. Ja nyt... sitä ei varmasti voisi vähempää kiinnostaa. Niinpä mä en anna sen viedä tätä multa. Se voi yhtä hyvin lähteä samalla A-linjalla kotia kohti.

Mä otan puhelimen esiin ja yritän löytää jotain, mihin voisin keskittyä, jotta en koko ajan vilkuilisi Kareemia. Se ei ole muuttunut juuri ollenkaan. Pitkä kuin mikä, pelkkää säärtä ja honteloa käsivartta. Ja nuo kauniit silmät ja täyteläiset huulet. Vähän se on ruskeampi. Ehkä se on ollut rannalla... sen tytön kanssa. Koko ajatus oksettaa mua. Mä voin kuvitella, miten

ne on kävelleet Far Rockawaylle saakka, se tyttö pienissä bikini-
neissä ja Kareem rinta paljaana –

”Hei, onko sulla laturia mukana?”

Kestää hetken ennen kuin tajuan, että se puhuu mulle.

”Mitä?” mä yskähdän.

”Siis laturia”, se sanoo hitaasti niin kuin mä puhuisin eri
kieltä. ”Mä unohdin ladata puhelimen, ja mulla on jotain viis
prosenttia akkua jäljellä.”

Mä räpyttelen epäuskoisena silmiä. ”Siis... siis eikö sulla ole
mulle mitään muuta sanottavaa?”

Se kurtistaa otsaansa. ”Mitä sä tarkoitat?”

Se ei tajua mitään, tyyppillistä.

”Sä et ole sanonut mulle kuukausiin yhtään mitään, ja kun
sä viimein avaat suusi, niin sä pyydät multa jotain.”

Ensin se näyttää vaan ällistyneeltä. Sitten se siristää sil-
miään, nojautuu taaksepäin ja maiskauttaa hampaitaan.

”Ihan sama”, se ärähtää ja laittaa kädet puuskaan. ”En tajua
miksi vaivauduin. Ethän sä välitä muista kuin itsestä.”

”Ja mitähän tuo on tarkottavanaan?”

”Ei yhtään mitään”, se sanoo.

Katson vastaanottotiskin naista, joka on taas palannut pöy-
tänsä taakse. Se kääntää katseensa ja teeskentelee, ettei kuun-
tele meitä ollenkaan. Kareemin puhelimesta loppuu yhtenäen
akku, koska se kuuntelee musiikkia. Mä en lainaisi sille vaikka
mulla olisi laturi. Ja vaikka se olisi koko maailman viimeinen
poika. Mä aion murjottaa sille loppuikäni.

Se maiskauttaa hampaitaan uudelleen ja vajoaa syvälle tuo-
liin. ”Sä käyttäydyt niinku mä olisin pyytännyt sulta rahaa. Sen-
kin kitupiikki.”

”Yo, joko riittää? Vai aiotko miten kauan mutista siellä itsek-
sesi jotain paskaa?”

Jos katse voisi tappaa, mä lojuisin jo kuolleena maassa.

”No hei!”

Iloinen tervehdys saa meidät molemmat kavahtamaan ylös. Vastaanottotiskin ohi kävelee nainen suoraan meitä kohti.

”Hei vaan! Minä olen Maureen. Sinä olet varmasti Tammi Wright. Ja sinä Kareem Murphy.”

”Joo”, me sanotaan taas yhteen ääneen, ja mua inhottaa miten kivalta me kuulostetaan.

Nyt ryhdistäydyt! Ei ole ketään ”meitä”. Kaikki se on mennyttä. Lopullisesti.

Maureen kättelee meitä kumpaakin ja huokaisee sitten syvään. ”Niin, minulla on kurjia uutisia. Kunpa voisin tavata teidät mukavammissa merkeissä.”

”Miten niin?” me molemmat kysytään, ja mun tekisi mieli voihkaista ääneen.

”Tämä on erittäin noloa. Toimistossa on tapahtunut virhe. Näyttää siltä, että hyväksymiskirje lähti teille molemmille. Mutta valitettavasti me pystymme taloudellisista syistä ottamaan vain yhden harjoittelijan.”

Mun vatsaa vääntää niin että joudun puremaan hammasista.

Kareem laittaa kädet puuskaan ja tuijottaa sitä kulmat kurussa. ”Mitä se siis tarkoittaa?”

Maureen nielaisee. ”Vain toinen teistä tosiasiasa sai sen paikan.”

Me katsotaan toisiamme, ja sitten *klik*, huone pimenee.

Noin vain.

Vielä hetki sitten mä tuijotin niitä kauniita, ruskeita silmiä, joita olen niin paljon kaivannut, ja sitten... ei mitään. Eikä näkökenttä mitenkään kauniisti feidaa tai sumene tai laskeudu pimeyteen. Leffa vaan päättyy.

Hämmentyneenä hoipun taaksepäin, ja pimeästä alkaa kuulua ääniä.

”Mitä helvettiä?”

”Mitä nyt tapahtuu?”

”Pysykää rauhallisina!”

Kun pakokauhu nousee, alkaa kuulua myös askeleita ja tuolinjalkojen raapivaa ääntä lattiaa vasten. Painoiko joku vahingossa valokatkaisijaa? Toisaalta se olisi varmasti jo saanut valot takaisin päälle. Jokin on vialla. Missä Kareem on?”

”Hei! Mitä täällä tapahtuu?” mä huudan, heilutan käsiä edessäni ja yritän tottua pimeään. Jokin törmää muhun kovalla vauhdilla, ja mä kirkaisen.

”Tammi?” Kareemin ääni tulee jostain kaukaa kaaoksen keskeltä.

”Kareem”, haluaisin huutaa takaisin, mutta nimi takertuu mun kurkkuun.

Ympärillä syttyy kännyköiden lamppuja niin kuin sinne tänne siroteltuja pieniä spottivaloja. Kuuluu toinen *klik*. Valot palaa, mutta ei niin kirkkaina kuin alun perin. Ne on pelkkiä uloskäyntien merkkejä suunnilleen kolmen metrin välein, eikä ne jaksaa valaista koko toimistoa. Toisella puolella odotustilaa Kareem pyörii ympäri kunnes näkee mut, ja vaikka en ole täysin varma, musta tuntuu että se näyttää melkein helpotuneelta. Toimiston ovet avautuu ja hämärä päivänvalo virtaa sisään muutamasta kapeasta ikkunasta, joista näkyy vain vastakkainen tiiliseinä.

Kun sekasortoa on jatkunut ehkä viisi minuuttia, Maureen huutaa: ”Kaikki ulos rakennuksesta!”

”Oletko nyt varma?” vastaanottotiskin nainen kysyy.

”Vanha talo. Ei voi olla varma, miten kauan generaattori toimii. Kaikki ulos! Puhelimen lamppu auttaa portaissa.”

Me seurataan Kareemin kanssa vaitonaisina väkijoukkoa ovelle ja käytävää pitkin kirkkaanpunaista exit-kylttiä kohti. Portaissa on vielä enemmän porukkaa, kun koko rakennus tyhjennetään kerralla samaa reittiä. Mun sydän jyskyttää.

Ehkä tää on vaan jonkinlainen paloharjoitus, tai sitten joku on kärventänyt lounaansa.

Ulkona on jo tungosta, sillä ihmisiä virtaa kadulle kaikista rakennuksista. Ne seisoskelee hämmentyneinä jalkakäytävillä ja selailee puhelimiaan. Helle, kosteus, hätääntyneet äänet ja sokaiseva auringonpaiste saa mun hengityksen salpautumaan. Jotain on nyt tekeillä.

”Mitä tää on?” kysyn mieheltä, joka seisoskelee rakennuksen kulmalla metroaseman luona. ”Onko tää joku... hyökkäys tai jotain?”

Pelkästään kysyminen saa oksennuksen vellomaan mun vatsassa.

”Tää on jonkinlainen sähkökatkos”, mies vastaa ja selaa puhelintaan. ”Koko kaupungissa.”

”Mitä? Koko kaupungissa?” Kareem älähtää. En edes huomannut, että se on mun kannoilla.

Otan puhelimen esiin ja soitan äidille. Se vastaa melkein heti.

”Ootko sä kunnossa?” se kysyy, ja taustalta kuuluu mun isoveljen ja siskon äänet.

”Joo oon. Täällä on sähköt poikki.”

”Niin on täälläkin. Missä sä olet?”

”Seison Apollon ulkopuolella... Kareemin kanssa.”

Se henkäisee. ”Siis onko Kareem siellä... sun kanssa?”

”Joo. Mä, tota, mä kerron myöhemmin.”

”Vautsi. Okei. Tule suorinta tietä kotiin.”

”Joo. Nähdään kohta.”

”Ja ole varovainen, Tammi.”

Laitan isälle viestin että mä olen kunnossa. Sen turistibussi on varmasti jumissa jossain päin kaupunkia. Eikä mulla ole mitään käsitystä, missä mun pikkuveli Tremaine on. Varmaan jossain napsimassa kuvia. Ainakin mä tiedän, että se osaa pitää itsestään huolen. Kadulle tulee koko ajan lisää ihmisiä. Mun perhe on turvassa, mutta olenko mä itse? Kellään ei näytä olevan mitään käsitystä, mitä täällä tapahtuu ja miksi sähköt on poikki. Täällä voisi hyvin olla jonkinlainen hyökkäys meneillään eikä kukaan tietäisi siitä mitään.

”Hei”, Kareem sanoo. Mä ehdin taas unohtaa, että se seisoo vieressä. ”Tota, saanko lainata puhelinta?”

”Miksi?” mä kivahtan.

”Mulla on niin vähän akkua ja mun on pakko soittaa äidille.”

Lätkäisen puhelimen sen kämmenelle. ”Siitä vaan.”

Se pudistaa päätään mutta näppäilee kuitenkin numeron. Ei sen olisi tarvinnut. Sen äiti on vieläkin mun yhteystiedoissa.

”Ei kun mä täällä”, se sanoo puhelimeen. ”Joo. Joo, pitkä tarina. Mutta siis, onko siellä sähköjä? Ai ei? Hitto, ei täälläkään. Okei, mä lähden tulemaan. Joo, mä tiedän. Mä yritän. Okei? Nähdään kohta.”

Se lopettaa puhelun ja antaa puhelimen takas mulle. ”Kiitos paljon lainasta.”

Tekisi mieli läimäyttää tuo sarkasmi hiiteen sen äänestä, mutta silloin mä näen Maureenin.

”Hei! Hei Maureen!” Me tunkeudutaan ihmisjoukon läpi siihen suuntaan, missä Maureen seisoskelee jalkakäytävän reunalla.

”Hei, anteeksi mutta nyt on vähän huono hetki. Ajattelin juuri laskea meidän työntekijät”, se sanoo katsomatta meitä.

”Teidän kannattaa nyt vain mennä kotiin. Ei yhtään tiedä, miten kauan tässä menee. Nähdään maanantaina, jooko?”

”Niin mutta”, mä vastustelen. ”Sä et koskaan kertonut, että kumpi meistä sai sen paikan. Kumman kannattaa tulla takaisin?”

”Tämä on nyt tosiaan huono hetki”, se sanoo hermostuneesti. ”Anteeksi, mutta minun on pakko tarkistaa, että kaikki pääsi ulos. Meillä on tämmöinen protokolla. Kun saadaan sähköt takaisin, olen teihin yhteydessä. Turvallista kotimatkaa!”

Se kävelee nopeasti pois, enkä ehdi pysäyttää sitä.

”Uskomatonta”, sanon ja heilautan kädet ilmaan. ”Pitääkö meidän tosiaan odottaa koko viikonloppu?”

”Tässä on nyt vähän suurempiakin murheita”, Kareem sanoo ja ojentaa mulle kättään. ”Lainaa taas vähän sitä puhelinta.”

”Miksi?”

”Yo, tässä ollaan keskellä hätätilannetta, ja sä olet noin hankala!”

”Äh, okei! Mutta älä käytä koko akkua.”

Se katsoo omasta puhelimestaan numeron. ”Aye, Twig, mites hurisee? Eiku mä soitan... yhen kaverin puhelimesta. Mul on akku loppu.”

Twig asuu meidän kanssa samassa naapurustossa. Se on niin pitkä, laiha ja hontelo poika, että se muistuttaa jotain puun taimea. Miksi Kareem sille soitti? Mikä on niin tärkeää, että siihen pitää tuhlata mun akkua?

”Joo, kuulemma koko kaupungista. Sekopäistä”, se sanoo puhelimeen. ”Mutta mites tänään? Ai? Oikeesti? No hitto. Nähdään sit.”

Se ojentaa taas puhelimen mulle ja kaivaa lompakkoaan. ”Paljon sulla on rahaa?”

”Miten niin?”

Se puuskahtaa ja viittoilee käsillään aseman suuntaan. "Koska ilman sähköä metro ei toimi. Meidän on pakko ottaa taksi."

Voi hitto, se on oikeassa. Metro seisoo, enkä tosiaankaan haluaisi olla jossain tuolla maan alla tunneleissa just nyt.

Se laskee käteisen. "Mulla on kaksikymppiä. Mitä sulla on?"

Mulla on vaan viisi dollaria.

"Ei riitä kotimatkaan", se sanoo. "Liikennevalotkaan ei toimi, joten tällä rahalla pääsee ehkä kymmenen korttelia."

"Tota, tuolla toisella puolella katua on pankki. Mä voin nostaa rahaa."

"Mutta eihän automaatitkaan toimi."

"Paska. Mitä me nyt tehdään?"

En ymmärrä, miksi mä siltä kysyin. Ehkä siksi, ettei tässä nyt ole muitakaan ja mun alkaa olla hankala pysyä rauhallisena, kun pakokauhu kasvaa mun sisällä.

Se katsoo katukylttiä ja vetää syvään henkeä. "Okei. Menään."

Se lähtee kävelemään, ja mä meen perässä.

"Mihin sä oot menossa?"

"Kotiin. Minnekäs muualle."

"Mutta miten?"

Se kohauttaa harteitaan. "Kävelemällä."

"Häh? Täältä asti?"

"Onko parempia ajatuksia?"

"Sinne on ihan hullun pitkä matka. Se kestää monta päivää."

Se mulkaisee mua. "Lopeta tuo sekoilu. Ei me sentään Bronxissa olla."

Mäkin katson kadun nimeä. Kareem siis ehdottaa, että me kävellään 125th Streetiltä Brooklyniin. Ihan yhtä hyvin voitaisiin olla Bronxissa.

”Moikka”, mä sanon ja vilkutan sille. ”Nähdään.”

”Siis mitä sä meinaat? Sä tulet mukaan.”

”Hah! Paskat tulen.”

”Kuule, me ei tiedetä miten kauan tää kestää, mutta mä en tosiaan aio jäädä tähän odottelemaan. Kello on puoli kuusi. Ei huvita pyöriä täällä pimeän jälkeen. Sulla ei ole rahaa, taksi-sovellukset on jumissa ja mulla ei ole puhelinta. Meidän täytyy siis pysyä kimpassa kotiin saakka. Sitten voit rauhassa jatkaa mun vihaamista.”

Hei, enhän mä ole koskaan sanonut, että mä vihaisin sitä! Ainakaan ääneen.

Katselen ympärilleni ja puntaroin tilannetta. Ehkä sähköt palaa ihan pian. Ehkä tässä kestää vain muutaman minuutin, korkeintaan kaksi tuntia. Mutta mitä jos Kareem on oikeassa? Mitä jos tässä menee koko yö ja me ollaan jumissa täällä?

”Kävellään Frederick Douglassia kunnes tullaan Central Parkin länsilaitaan”, Kareem sanoo.

Henkilökunta vetää parhaillaan nauhaa metroaseman ovien eteen. Mitenhän moni on jäänyt noihin tunneleihin... rottien seuraksi? Pelkkä ajatus saa mun kädet tärisemään. Mutta on sitä pahempiakin asioita... erityisesti yksi, jota haluan viimeiseen saakka välttää.

”No tuutko vai et?” se ärähtää.

Huokaisen laskevalle auringolle ja astun ensimmäisen askelen Kareemia kohti.

NAAMIOT POIS

Nic Stone

Metrovaunussa klo 17.26

Tremaine Wright ei tykkää suljetuista paikoista. Se on tosiasia, jonka mä, Jacorey "JJ" Harding Jr., tiedän pelkästään siksi, että kuusi vuotta sitten kuudennella luokalla mun ääliökaverit ajoi Tremainen poikien pukkariin ja sulki sen pieneen siivouskomeroon.

Tyyppi on siellä oven takana ja jyskyttää ja huutaa: "Päästäkää hei mut pois! Ei oo hauskaa!" Mä itse en ollut niiden muiden urpojen kanssa varsinaisesti pitelemässä ovea, mutta kyllä mä hyvin tiesin, ettei mun vaisut "Hei älkää nyt viittikö" -yritykset paljon auttaneet... Se ei ollut mun elämäni ylevimpiä hetkiä, mutta ihan sama.

Kello soi, ja me häivyttiin paikalta.

En olis ajatellut koko juttua enää sen jälkeen, jos Tremaine olis ilmaantunut muutaman minuutin myöhässä tunnille niinku mä olin kuvitellut. *Pikkujuttu, mitäs näistä*, ajattelin silloin nuorempana (ja tyhmempänä).

Mutta sitä ei kuulunut.

Kello raksutti eteenpäin. Tremainen paikka pysyi tyhjänä. Ja mä muistan katselleeni ympäri luokkaa hämilläni siitä ettei

kukaan muu huomannut, vaikka tyypin myöhästyminen alkoi muuttua totaaliseksi poissaoloksi. Mikä ainakin mut sai vähitellen hermostumaan. Mitä jos sille oli käynyt jotain? Tai vielä pahempaa (ainakin kaksitoistavuotiaan mielestä), mitä jos se oli mennyt kantelemaan ja lisännyt mut syyllisten listaan? Ehkä mulla oli vain huono omatunto siitä, etten ollut tosissani yrittänyt auttaa Tremainea, mutta joka tapauksessa aloin jo olla hädissäni, sen voin sanoa. Mä tunsin miten hiki alkoi kihota hiusrajaan ja valua kylkiä pitkin sieltä, missä ajan mittaan sijaitsisivat teinin haisevat kainalot. Mitä jos olin tietämättäni pahassa pulassa? Isä ei ottais sitä kovin kevyesti. Niin se oli sanonut kouluvuoden aluksi.

Tunti oli puolessavälissä, kun en enää kestänyt. Pyysin päästä vessaan. Mun piti hillitä itseni, etten olis juossut täysiä pukkaariin. Matka vessojen ja suihkujen ohi sen siivouskomeron luo kesti viisitoista sekuntia, mutta ne oli ehdottomasti elämäni pelottavimmat sekunnit, vannon sen. Oven takaa ei kuulunut hiiskahdustakaan. Ja koska elin parhaillaan vakavaa kauhuleffa-vaihetta, hiljaisuus kertoi mulle että se oli 1) lähtenyt kantelemaan tai 2) lähtenyt lopullisesti... siis kuollut. Kuin kivi. Kuten on tapana sanoa.

Niinpä se olin minä, joka huusi täyttä kurkkua, kun avasin oven ja näin sen istumassa komeron lattialla. Sen toisella puolella oli valtava vessapaperirullavuori, toisella sellainen pyörillä siirreltävä suuri moppiämpäri – joka näyttää olevan täynnä hirviönräkää.

Ja mikä siinä oli hulluinta? Tremaine ei edes nostanut katsettaan. Se vaan tuijotti eteensä niinku olis nähnyt tuonpuoleiseen tai jotain.

”Ööö... Tremaine?” Kyykistyin ja painoin käden sen olalle. ”Hei Tremaine!” Ravistelin sitä. Se havahtui ja kääntyi katsomaan mua.